

Πάσχα, δημόρδις εἰς τὴν Ἀρχὴν τὴν κάπα σου νὰ στρώσῃς...
Πάσχα, τὸ ζύλο στήκωσε γιὰ νὰ μὲ μπαγλαρώσῃς.
Π. — Πάσχα, τὸ ραχὺ γύρισε... Πάσχα, θὰ σὲ κτυπήσω...
Πάσχα, νὰ μίνει αὖτις δημόρδις καὶ πέντε αὖτις δημόρδιο.

Σέλιχος απεριῶν πενθίμους τοῦ μαρτυρεοῦ γνωριμίους.

τὸ προφέτεια, κύρι Θάνο Κανακάρη,
καὶ τὸ χολερὸν ποδὸς δικαιούεις στὸν Δῆμον Γαιδουριάρη.
Εργάστηκαν γαϊδουρινοὶ καὶ διὸ Φωτιής ἔρα:
«τὴν ἐπαίσι, τὴν ἐπαίσι, καὶ ἐλα ν' ἀρχός ἡ πρέφα».

Ἐὰν θλαπτεῖς, Αὐγερίνε, ὅτις δοξάσαις σου τῆς πρότατος,
τέτοια μαρτύρια ἔκφυκεν ὑπορούσες τὰ ποτεψήγες;
καὶ ἐν εὐκόλῳ ἔγινονται ὧν τάρα πήγαινονται,
τέτοια βαρετὰ χαλύσηται καὶ πᾶς θὲ τὴν χωνέψης;

«Ἄν δυνατὸς σ' ἐμαρισταν, Σκουλούδης ζηλευμένε,
νᾶναι καλά τὴν κάσσα σου καὶ ἀς τοὺς τρελλοὺς νὰ λένε.

Πιὼς ἔγινε, πουλὶ μου Γκάιον, τῆς Τήρου σὺ καμάρι,
νὰ πιῇς δὲ Μπαλωματῆς τὸν Τηγνακό τοστάκηρη;

Κουράγιο, Προβελήγια, Χαρλάς λεβένητη,
τῆς Σφρου τῆς έθνατης δέκα φοραὶ δέρνητη.
Τοὺς Χαρλάσους δυνατὴ τοὺς πλάκων μαρτύρια...
διὰς ἔγινε τέταρτος καὶ δὲλλος πάει κιλα.

Ζηλάστης δὲ τὸ Τηγνακέ, καὶ ἐν ἐμαριστής θάρρει.
Εἴα δύπται τριήρη πα μέ ποζα καὶ καμάρι,
καὶ δὲ Βαρεταχας παρτερετ νὰ κάρετε παρέα
καὶ νὰ τραπετε καὶ οἱ δύο κατὰ τὸν Φαλέρα.

Ω Κόκκινο Χατζόγητρο μου, τὰ Τρίκαλα παράτα,
καὶ βέλε πάλι τὸ μονόκι καὶ στήνη Ἀθήνα πέτα.

Ω Ερμειρήτης Ἀγρίδιε, καὶ σὺ, ω Κυριακάκη,
διρράτοι κομφύσμονοι καὶ Διοσκούρων ταΐρι,
δὲν καὶ ἡ κουζίνας σές κτυπούν της Ἀνδρού τενεκέ,
νύφαις πολλαῖς σές παρτερούν μὲ τὸ πουγγι 'στο δέρη.

Κέσσα μου, Κοσσονάκο μου, γιὰ σένα τί νὰ γράψω;
κυττάδιο τὴν μαρτύρια σου καὶ μούρησται νὰ κλέψω.

Τὴν Γερμανίαν, Ζάρελη, καὶ τὰς σπουδάς αφήνεις,
διλλά καὶ σὺ τὴν τρίτοι μπαστούνια τὰ ειδήστης.
Καὶ τῷρ' ἀνθεὶς πάνο σου νὰ τὸν διασκεδάσῃς,
στήνη Γερμανίαν γιατὶς γιὰ νὰ ξαναστούδεσταις.

Κατανία καὶ Κουκούδεζα, σεῖς τῶν Θηρῶν Ἀλέκοι,
γιὰ σές ἡ Θήθα σήμερα κορδονί μαύρο πλέκει.

Σκόνην, Πετοδόνη, έγινε τῶν λόγων σου ἡ λαύρα,
καὶ γι' ἀλλας δέκα ἐκλογαῖς θὰ σ' ἀπομείνουν μαύρα.

«Ἔσω καὶ δέρη—Μπαμπαλῆς καὶ δέ Νίκος του—τι' μέραι—
κλάτε τὸν γυρὸ τὸν διστυχο, κλάτε καὶ τὸν πατέρα.

Τὰ μαύρα, Λάππα, μή μετράς, δὲν θέλω νὰ τ' ἀκούσω,
δάσα νὰ πάνι 'στὸ διάσολο καὶ ρίζε το 'στὸ λούσο.

«Αν τοῦ Ρετοίνα καθίσιες Μητσόπουλε, παλούκι,
μὲ μπαγλαρώθηκες καὶ σὺ διπό τὸ Κριεκούνι.

Δὲν τόλεγα, δὲν τόλπιζα πώς ξένο θ' ἀπομείνηρ,
καὶ σὺ δὲ Γάγγρικος Γειοργαντζές ή ξανθοκατσαρίδα,
ποὺ τοῦ Τρικούπη θλεγεις Ελασσογέλες να γίνεις
καὶ διπό τὰ μαύρα νόχια του νὰ σίσησης τὴν πατρίδα.

«Άλλοι, Πετράκη, γιὰ βαστάς ἀξιόδεσύνιοι λιρας...
γιὰ σάνα φθάνουν μοναχά τὰ μαύρα ποὺ ἐπηρέασ.

Μαύρα σουρτούνια ἔφεραν εἰς τὸ Εδραιοπάτζαρο
καὶ στὸν Παπκασταθόπουλο τὰ πούλησαν τὸν Δέλταρο.

«Ω Παναγῆ μου Κυριακέ, σὲ βλέποντας δικρυσμένος...
ἡ καλπή σου κατήνησε διπού κακό σου θέλει,
διλλ' ἀπό τέτοια φωνεται πάσι εἰσαν μαθημένος,
καὶ δὲν σοῦ καργέται παρρὶ καὶ διάρα δὲν σὲ μέλει.

Γιατρέ μου Μπέλλο, σ' ἐπηρέες η μαύρη τρικυμία,
διλλ' θριμός μένει δέξια σου ή Δαπαροτορία.

Γιάσι σάνα, Ρούκη, φώναξα στῶν ἐκλογην τὴ χαύρα,
δημος οι διψιλότυμοι θάλασσακαν στὰ μαύρα.

Δὲν εἰλένερες, κύρι Ραγκαβή, ποὺ εἰσαν ποιητής,
πόσι δὲν βιστούν τὰ κότσα σοι νὰ γίνησι Βουλευτής;
Πόσια ζητούν οι δικογείες καὶ δχι μονάχα τράβιματα...
πάσι σοῦ κατέβη Βουλευτής νὰ δηγγις στὰ γεράματα;

«Ω Σάνε, μαύρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν αιθέρα,
καὶ διον τὸν Βρετανικὸν διμάρισαν Αστέρα.

Γενάδης, Γενάδης, βαβαί σου καὶ φίλμένια...
κρήτη 'στον Φιλοποίμενος έκεινα τὰ δηγώματα...
οι λόγοι σου οι φλογεροὶ ἐπήγαν στὰ χερέα
καὶ τόνικά σου δμεινε σὲ λίγα πεζούδραμα.

Κύρι Γλάνην, κύρι Ψωμόπουλε, τὸ Γύφτικο αέρημες,
μά γόρτος 'στο τετράγυρον δπό τὴν καλπή βρήκες.
Καὶ δὲ Ρεμπή δὲν έπαινε συστάσεις να σοῦ κάρη
καὶ ὡς διδρά τὸ μεσοτήριον φλογερωτάτης φύσεως,
μά τὲ κοφωτας γίνονται κατά τὸν Μαστρογιάννη
καὶ δε διφωτας τὸ πονηρο σὸν θέρη δράστεσ.

Καὶ θλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους μγγελίαις.

Δαιμόρδιον 'Ημερολόγιον εἰκονογραφημένον,
πολυπλήθες τοὺς θαυμαστοὺς καὶ ἀγροστάς προσμένον,
τὸ τῆς «Εστίας» δηλαδή μέγιστο πρώτον πρώτον
μετά τῶν νέων ἐκλογῶν τὴν ζάλη καὶ τὸν κρότον,
έπειταδὲ εἰς τὸ Περρή μετά κοιφών συστάσεων...
δόδραχμας τὸ τίμημα, θά δηγη καὶ λαχεῖσον.
Εἰς τὴν «Εστίαν» τὴν γνωστὴν πούλησε τὸ Κασόνην,
συμπατριώτου Τηγνακού τὸν μαυροπέντες Γκάιόνην.